

ਕੋੜ੍ਹ ਦੀ ਅਸ਼ੁੱਧਤਾ (ਚੱਲਦਾ)

ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿਚ ‘‘ਕੋੜ੍ਹ’’¹ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ 14 ਅਸਲ ਵਿਚ ਅਧਿਆਇ 13 ਵਿਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਚਰਚਾ ਦੇ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਨਾਲ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕੋੜ੍ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਅਸ਼ੁੱਧ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋੜ੍ਹ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਅਸ਼ੁੱਧ ਹੋਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਖਤਰਨਾਕ ਬੀਮਾਰੀ ਕਰਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰ ਨਗਰੀ ਤੋਂ ਅੱਡ ਰਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ।

ਇਹ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਅਧਿਆਇ 13 ਅਤੇ ਨਾ ਅਧਿਆਇ 14 ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੋੜ੍ਹ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਾਏ। ਇਸ ਤੋਂ ਉਲਟ ਦੋਵੇਂ ਇਹ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੋੜ੍ਹ ਦਾ ਪਤਾ ਕਿਵੇਂ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋੜ੍ਹ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਕੋੜ੍ਹ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਾਏ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਕਿ ਬੀਮਾਰੀ ਦੇ ਚੰਗਾ ਹੋ ਜਾਣ ਤੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਾਏ। ਰੋਨਸਡ ਈ. ਕਲੇਮੈਂਟਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ,

ਇੱਥੇ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਰਸਮਾਂ [14: 1-32] ਪੀੜਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਚੰਗਾ ਜਾਂ ਸੁੱਧ ਐਲਾਨੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੋ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਉਹਦੇ ਲਈ ਸਨ ਨਾ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਚੰਗਿਆਈ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਲਈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਧਿਆਇਆਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ (13-15) ਇਸ ਦੀ ਚੰਗਿਆਈ ਲਈ ਕੋਈ ਖ਼ਾਸ ਹਦਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ।²

ਕੋੜ੍ਹ ਚੰਗਾ ਹੋ ਜਾਣ ਤੇ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ? ਸਾਬਕਾ ਕੋੜ੍ਹੀ, ਭਾਵ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸ਼ੁੱਧ ਰਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮੰਡਲੀ ਵਿਚ ਵਾਪਸ ਕਿਵੇਂ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਇਹ ਅਧਿਆਇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਤੋਂ ਛੁੱਟ, ਜਿਵੇਂ ਪਿਛਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਵਿਚ ਕੋੜ੍ਹ ਮਿਲਣ ਤੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਾਏ, ਉਵੇਂ ਹੀ ਇਹ ਅਧਿਆਇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਜਿੱਥੇ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੇ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ ਸੀ ਕੋੜ੍ਹ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਪਾਏ ਜਾਣ ਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਬਾਰੇ ਹੈ।

ਸਾਬਕਾ ਕੋੜ੍ਹੀ ਦੇ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਰਿਆ (14:1-32)

ਜ਼ਰੂਰੀ ਰਸਮਾਂ (14: 1-9)

¹ਉਪਰੰਤ ਯਹੋਵਾਹ ਮੂਸਾ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ ਕਿ ²ਉਸ ਦੇ ਸ਼ੁਧ ਹੋਣ ਦੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ, ਕੋੜ੍ਹੀ ਦੀ ਇਹ ਬਿਵਸਥਾ ਹੈ, ਉਹ ਜਾਜਕ ਕੋਲ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਵੇ ³ਅਤੇ ਜਾਜਕ ਡੇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿੱਕਲੇ ਅਤੇ ਜਾਜਕ ਵੇਖੇ ਅਤੇ ਵੇਖੇ, ਜੇ ਉਹ ਕੋੜ੍ਹ ਦਾ ਰੋਗ ਕੋੜ੍ਹੀ ਵਿੱਚੋਂ ਚੰਗਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ⁴ਤਦ ਜਾਜਕ ਉਸ ਨੂੰ ਜੋ ਚੰਗਾ ਹੋ ਗਿਆ ਆਗਿਆ ਦੇਵੇ ਜੇ ਦੇ ਜੀਉਂਦੇ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਪੰਛੀ ਲਿਆਵੇ ਅਤੇ ਦਿਆਰ ਦੀ ਲੱਕੜ

ਅਤੇ ਕਿਰਮਚੀ ਕੱਪੜਾ ਅਤੇ ਜੂਫਾ ^੬ਅਤੇ ਜਾਜਕ ਕਿਸੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਵਗਦੇ ਪਾਣੀ ਉੱਤੇ ਪੰਛੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਕੱਟਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਵੇ ^੬ਅਤੇ ਜੀਉਂਦਾ ਪੰਛੀ ਜੇ ਹੈ, ਸੋ ਉਸ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਅਤੇ ਦਿਆਰ ਦੀ ਲੱਕੜ ਅਤੇ ਕਿਰਮ ਅਤੇ ਜੂਫਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਜੀਉਂਦੇ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਉਸ ਪੰਛੀ ਦੇ ਲਹੂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵਗਦੇ ਪਾਣੀ ਉੱਤੇ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਡੋਬ ਦੇਵੇ ^੭ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਜੋ ਕੋੜ੍ਹ ਤੋਂ ਸੁੱਧ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸੱਤ ਵੇਰੀ ਛਿਣਕੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਆਖੇ ਅਤੇ ਜੀਉਂਦੇ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਪੈਲੀ ਵਿੱਚ ਉਡਾ ਦੇਵੇ ^੮ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਸੁੱਧ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸੋ ਆਪਣੇ ਲੀੜੇ ਧੋ ਸੁੱਟੋ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਵਾਲ ਮੁਨਾ ਸੁੱਟੋ ਅਤੇ ਸੁੱਧ ਹੋਣ ਲਈ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਨ੍ਹਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਉਹ ਡੇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਵੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਡੇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੱਤ ਦਿਨ ਤੋੜੀ ਬਾਹਰ ਵਾਸ ਕਰੇ ^੯ਪਰ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਐਉਂ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਵਾਲ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਠੋਡੀ ਤੋਂ ਆਪਣਿਆਂ ਭਰਵੱਟਿਆਂ ਤੋਂ ਮੁਨਾ ਸੁੱਟੋ, ਹਾਂ, ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਵਾਲ ਮੁਨਾ ਸੁੱਟੋ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਲੀੜੇ ਧੋਵੇ, ਨਾਲੇ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਧੋਵੇ ਅਤੇ ਉਹ ਸੁੱਧ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਅਧਿਆਇ 14 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸੁੱਧ ਕੋੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਜਿਹੜਾ ਚੰਗਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ, ਫੇਰ ਤੋਂ ਸੁੱਧ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਆਇਤ 1. ਵਚਨ ਦਾ ਅਰੰਭ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਸਰੋਤ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਯਹੋਵਾਹ ਮੂਸਾ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਨਿਯਮ ਦੱਸੇ ਭਾਵੇਂ ਮੂਸਾ ਨੇ, ਪਰ ਇੱਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਹੀ ਸਨ।

ਆਇਤਾਂ 2, 3. ਫਿਰ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਐਲਾਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ਉਸ ਦੇ ਸੁੱਧ ਹੋਣ ਦੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ, ਕੋੜ੍ਹੀ ਦੀ ਇਹ ਬਿਵਸਥਾ ਹੈ - ਜਾਂ ਉਹ ਨਿਯਮ ਜਿਹੜਾ ਕੋੜ੍ਹੀ ਦੇ ਉਸ ਦੀ ਅਸੁੱਧਤਾਈ ਤੋਂ ਸੁੱਧ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਲੇਵੀਆਂ ਦੇ ਇਸ ਭਾਗ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਅਸਾਨ ਹੈ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਲੇਖਕ ਨੇ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਦਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਿਹੜੀਆਂ ਇਸ ਵਿਚ ਲਈਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਨ ਜਾਂ ਲਈਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ (ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ ਵੇਖੋ 14: 54-57)।

ਬਹਾਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋੜ੍ਹੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਜਾਜਕ ਦਾ ਧਿਆਨ ਦੁਆਏ ਜਾਣ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਸੁੱਧ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਯਾਜਕ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਉਵੇਂ ਹੀ ਓਸੇ ਕੋਲ ਇਖਤਿਆਰ ਸੀ ਕਿ ਸਲਾਹ ਓਸੇ ਦੀ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਕਿ ਕੋੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਫੇਰ ਤੋਂ ਸੁੱਧ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਨਾ। ਯਾਜਕ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਡੇਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂ ਜੋ ਕੋੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਡੇਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੜਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਥਾਂ ਯਾਜਕ ਲਈ ਕੋੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਡੇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਡੇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਜਕ ਨੇ ਕੋੜ੍ਹੀ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹਨੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਇਹ ਵੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਉਸ ਵਿਚ ਅਜੇ ਵੀ ਉਹ ਲੱਛਣ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋੜ੍ਹੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹੋਈ, ਅਧਿਆਇ 13 ਵਿਚਲੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਹੀ ਵਰਤਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਲੱਛਣ ਨਾ ਦਿਸਣਾ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋੜ੍ਹ ਦਾ ਰੋਗ ਕੋੜ੍ਹੀ ਵਿੱਚੋਂ ਚੰਗਾ ਹੋ ਗਿਆ।

ਆਇਤਾਂ 4-7. ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਜਕ ਨੇ ਸਫ਼ਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਕੋੜ੍ਹੀ ਦੀ ਰਸਮੀ ਸਫ਼ਾਈ ਤਿੰਨ ਚਰਣਾਂ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।

ਚਰਣ ਇਕ: ਦੋ ਪੰਛੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ। ਪਹਿਲੇ ਕਦਮ ਵਾਲੀ ਰਸਮ ਵਿਚ ਸੁਝਾਅ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋੜ੍ਹ ਉਵੇਂ ਹੀ ਦੂਰ ਤਕ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ।^੯ ਇਸ

ਰਸਮ ਲਈ ਦੇ ਜੀਉਂਦੇ [ਰਸਮੀ ਤੌਰ ਤੇ] ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਪੰਛੀ (ਕਬੂਤਰ ਜਾਂ ਘੁੱਗੀਆਂ), ਦਿਆਰ ਦੀ ਲੱਕੜ ਅਤੇ ਕਿਰਮਚੀ ਕੱਪੜਾ⁴ ਅਤੇ ਜੂਫਾ (14:4)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਪੰਛੀ ਕਿਸੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਵਗਦੇ ਪਾਣੀ ਉੱਤੇ⁵ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੱਟਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪੰਛੀ ਦਾ ਲਹੂ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਰਲ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਭਾਂਡੇ ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਵੇ (14:5)। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੀਉਂਦੇ ਪੰਛੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਪੰਛੀ ਦੇ ਲਹੂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵਗਦੇ ਪਾਣੀ ਉੱਤੇ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਡੋਬ ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ (14:6)। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਲਹੂ ਨੂੰ ਕੋੜ੍ਹ ਤੋਂ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਉੱਤੇ ਸੱਤ ਵੇਰੀ ਛਿੜਕਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਛਿੜਕਣ ਦੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿਚ ਦਿਆਰ ਦੀ ਲੱਕੜ, ਕਿਰਮਚੀ ਕੱਪੜਾ ਅਤੇ ਜੂਫਾ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਯਾਜਕ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋੜ੍ਹੀ ਰਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਆਖਦਾ ਅਤੇ ਜੀਉਂਦੇ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਪੈਲੀ ਵਿੱਚ ਉਡਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ (14:7)।

ਇਲਹਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਲੇਖਕ ਨੇ ਇਸ ਵਚਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਇਹ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਰੇ ਹੋਏ ਪੰਛੀ ਦੇ ਲਹੂ ਨੂੰ ਛਿੜਕਣਾ ਰੋਗੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਸੀ, ਉਵੇਂ ਹੀ ਜਿਵੇਂ ਛਿੜਕਿਆ ਹੋਇਆ ਲਹੂ ਪਾਪ ਦੇ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅਜ਼ਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪੰਛੀ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਹੁਣ ਕੋੜ੍ਹ ਦੀ ਕੈਦ ਵਿਚ (ਇਕ ਅਰਥ ਵਿਚ) ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਇਕ ਵਾਰ ਫੇਰ ਤੋਂ ਜਿੱਧਰ ਚਾਹੇ ਉੱਧਰ ਜਾਣ ਲਈ ਅਜ਼ਾਦ ਸੀ।⁶ ਇਕ ਹੋਰ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਪੰਛੀ ਦੇ ਲਹੂ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਅਤੇ ਜੀਉਂਦੇ ਪੰਛੀ ਦੋਹਾਂ ਉੱਤੇ ਲਾਉਣ ਨਾਲ, “ਰਸਮੀ ਅਸ਼ੁੱਧਤਾ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਜੀਉਂਦੇ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ [ਸੀ]। ਮਾਰੇ ਗਏ ਪੰਛੀ ਦੇ ਲਹੂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਅਤੇ ਜੀਉਂਦਾ ਪੰਛੀ ਅਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨੂੰ ਖਿਮਾਦਾਨ ਵਿਚ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।”⁷

ਆਇਤ 8. ਚਰਣ ਦੋ: ਧੋਣਾ, ਮੁਨਾਉਣਾ, ਅਤੇ ਡੇਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੜਨਾ, ਪਰ ਸੱਤ ਦਿਨਾਂ ਤਕ ਆਪਣੇ ਡੇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਹਿਣਾ। ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਦੂਜੇ ਚਰਣ ਵਿਚ, ਸਾਬਕਾ ਕੋੜ੍ਹੀ ਉਸ ਰੋਗ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤਕ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਹਨੂੰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਲੀੜੇ ਧੋ ਸੁੱਟੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਵਾਲ ਮੁਨਾ ਸੁੱਟੇ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਨ੍ਹਾਵੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਰਸਮੀ ਦੋਹਾਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਹਨੂੰ ਡੇਰੇ ਵਿਚ ਆਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਸੀ। ਪਰ ਅਲਹਿਦਗੀ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਦਿਨ ਅਜੇ ਪੂਰੇ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਹ ਡੇਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤਾਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ ਪਰ ਉਹਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਡੇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੱਤ ਦਿਨ ਤਕ ਬਾਹਰ ਰਹਿਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ਰਤ ਅੱਡ ਰਹਿਣ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੱਤ ਦਿਨਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦੁਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਇਹ ਤੈਅ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਸੱਚਮੁਚ ਕੋੜ੍ਹੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੱਤ ਦਿਨਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਨਾਉਣ ਲਈ ਆਖ਼ਰੀ ਬਚਾਉ ਸੀ ਕਿ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਕੋੜ੍ਹੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸ ਰੋਗ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਡੇਰੇ ਨੂੰ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਅਸ਼ੁੱਧ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਜੇ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਸੱਤ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਸ਼ੁੱਧ ਸੀ, ਪਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ੁੱਧ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਆਇਤ 9. ਚਰਣ ਤਿੰਨ: ਮੁਨਾਉਣਾ ਅਤੇ ਧੋਣਾ। ਤੀਸਰਾ ਕਦਮ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦਾ ਆਖ਼ਰੀ ਐਲਾਨ ਸੀ। ਉਸ ਦਿਨ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਏ ਕੋੜ੍ਹੀ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਵਾਲ ਮੁਨਾ ਸੁੱਟੇ, ਆਪਣੇ ਲੀੜੇ ਧੋਵੇ, ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ⁸ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਧੋਵੇ। ਉਹਦੇ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਕੋੜ੍ਹੀ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਣਾ ਸਭ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਸੀ!

ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਕੋੜ੍ਹੀ ਸ਼ੁੱਧ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦਾ, ਬਲਕਿ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ੁੱਧ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਸਮਾਂ ਨੂੰ ਡ੍ਰਾਈਵਿੰਗ ਲਾਈਸੈਂਸ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੋਲੋਂ ਡ੍ਰਾਈਵਿੰਗ ਲਾਈਸੈਂਸ ਮਿਲਣਾ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ

ਅਚਾਨਕ ਡ੍ਰਾਈਵ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ। ਉਹ ਡ੍ਰਾਈਵ ਕਰਨਾ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਸਿੱਖਦਾ ਹੈ। ਬਲਕਿ ਉਹ ਟੈਸਟ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਇਹ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਡ੍ਰਾਈਵ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਲਾਈਸੈਂਸ ਇਹ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨੂੰ ਡ੍ਰਾਈਵ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਨਾਲ ਕੋੜੀ ਸ਼ੁੱਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਬਲਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ੁੱਧ ਹੈ। ਆਰ. ਕੇ. ਹੈਰਿਸਨ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਹੈ: ‘‘ਇਹ ਲਾਈਸੈਂਸ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਕਰਨ ਲਈ ਓਨਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਇਹ ਆਮ ਐਲਾਨ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਰੋਗੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹੁਣ ਰਸਮੀ ਤੌਰ ਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਸੀ।’’⁹

ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹੱਕਾਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨਾਲ, ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਏ ਕੋੜੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁੱਧ ਕਬੂਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਕਦਮ ਬਾਕੀ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ‘‘ਕੁਰਬਾਨੀ’’ ‘‘ਭੇਰੇ ਤੋਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਗੰਦਗੀ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਅਤੇ ਧੰਨਵਾਦ ਦੇਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।’’¹⁰

ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ (14: 10-20)

¹⁰ਅਤੇ ਅਠਵੇਂ ਦਿਨ ਉਹ ਦੋ ਲੇਲੇ ਬੱਜ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੱਜ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਪਹਿਲੇ ਵਰਹੇ ਦੀ ਲੇਲੀ ਅਤੇ ਮੈਦੇ ਦੇ ਤਿੰਨ ਦਸਵੰਧ ਤੇਲ ਨਾਲ ਰਲਾਏ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਾਉ ਤੇਲ ਲਿਆਵੇ ¹¹ਅਤੇ ਜਾਜਕ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਸਤਾਂ ਨੂੰ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਡੇਰੇ ਦੇ ਬੂਹੇ ਦੇ ਕੋਲ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਰੱਖੇ ¹²ਅਤੇ ਜਾਜਕ ਇੱਕ ਲੇਲਾ ਲੈ ਕੇ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭੇਟ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾਵੇ ਅਤੇ ਪਾਉ ਤੇਲ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣ ਦੀ ਭੇਟ ਕਰਕੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਹਿਲਾਵੇ ¹³ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਨੂੰ ਅਤੇ ਹੋਮ ਦੀ ਭੇਟ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕੱਟੇ ਉਸ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਲੇਲੇ ਨੂੰ ਕੱਟੇ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿੱਕਰ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਜਾਜਕ ਦੀ ਹੈ ਤਿਹਾ ਹੀ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭੇਟ ਭੀ ਹੈ, ਉਹ ਅੱਤ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ ¹⁴ਅਤੇ ਜਾਜਕ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭੇਟ ਦੇ ਲਹੂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਲਵੇ ਅਤੇ ਜਾਜਕ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸੱਜੇ ਕੰਨ ਦੀ ਪਾਪੜੀ ਉੱਤੇ ਜੋ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪੈਰ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਉੱਤੇ ਪਾਵੇ ¹⁵ਅਤੇ ਜਾਜਕ ਉਸ ਪਾਉ ਤੇਲ ਤੋਂ ਕੁਝ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਦੀ ਤਲੀ ਉੱਤੇ ਪਾਵੇ ¹⁶ਅਤੇ ਜਾਜਕ ਆਪਣੀ ਸੱਜੀ ਉਂਗਲ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਦੀ ਤਲੀ ਦੇ ਤੇਲ ਵਿੱਚੋਂ ਡੋਬ ਕੇ ਆਪਣੀ ਉਂਗਲ ਨਾਲ ਉਸ ਤੇਲ ਵਿੱਚੋਂ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸੱਤ ਵੇਰੀ ਛਿਣਕੇ ¹⁷ਅਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਤੇਲ ਨੂੰ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸੋ ਜਾਜਕ ਉਸ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸੱਜੇ ਕੰਨ ਦੀ ਪਾਪੜੀ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪੈਰ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਉੱਤੇ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭੇਟ ਦੇ ਲਹੂ ਉੱਤੇ ਪਾਵੇ ¹⁸ਅਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਤੇਲ ਨੂੰ ਜੋ ਜਾਜਕ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸੋ ਉਸ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਡੋਲ੍ਹ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਜਾਜਕ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਕਰੇ ¹⁹ਅਤੇ ਜਾਜਕ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਵੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੀ ਅਸ਼ੁੱਧਤਾਈ ਤੋਂ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਕਰੇ ਅਤੇ ਮਗਰੋਂ ਹੋਮ ਦੀ ਭੇਟ ਨੂੰ ਕੱਟ ਸੁੱਟੇ ²⁰ਅਤੇ ਜਾਜਕ ਹੋਮ ਦੀ ਭੇਟ ਅਤੇ ਮੈਦੇ ਦੀ ਭੇਟ ਜਗਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਵੇ ਅਤੇ ਜਾਜਕ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਸਾਬਕਾ ਕੋੜੀ ਦੇ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਣ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹਦੇ ਲਈ ਅਜੇ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਬਾਕੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਬੋਲ-ਚਾਲ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ, ਉਹਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਹਿਸਾਬ ਦਰੁੱਸਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਉਹਦੇ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਯਹੋਵਾਹ ਅੱਗੇ ਤਿੰਨ ਭੇਟਾਂ ਦੇਣੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਨ। ਇਹ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਲੇਵੀਆਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਕੁਝ ਅਧਿਆਇ

ਵਿਚ ਦੱਸੀਆਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਹਨ। ਉਹਦੇ ਲਈ ਦੋਸ਼ ਬਲੀ, ਪਾਪ ਬਲੀ, ਹੋਮ ਬਲੀ, ਮੈਦੇ ਦੀ ਭੇਟ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਮ ਦੀ ਭੇਟ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ।

ਆਇਤ 10. ਸੁੱਧ ਹੋਏ ਕੋੜੀ ਵੱਲੋਂ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਸਬੰਧੀ ਹਦਾਇਤਾਂ ਜੋ ਜੋ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਉਹਦੀ ਲਿਸਟ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ: ਦੋ ਲੇਲੇ ਬੱਜ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੱਜ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਪਹਿਲੇ ਵਰਗੇ ਦੀ ਲੇਲੀ ਅਤੇ ਮੈਦੇ ਦੇ ਤਿੰਨ ਦਸਵੰਧ ਤੇਲ ਨਾਲ ਰਲਾਏ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਾਉ ਤੇਲ ਲਿਆਵੇ। ਇਕ ਪਾਉ ‘‘ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਇਬਰਾਨੀ ਮਾਪ, ਇਕ ਪਿੰਟ ਦਾ ਦੋ ਤਿਹਾਈ’’ ਦੇ ਲਗਭਗ ਹੈ।¹¹

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਤਿੰਨ ਭੇਟਾਂ ਦੱਸੀਆਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਸੁੱਧ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕੋੜੀ ਨੇ ਲਿਆਉਣੀਆਂ ਸਨ। ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ (14: 19) ਅਤੇ ਹੋਮ ਦੀ ਭੇਟ (14: 19, 20) ਦੀਆਂ ਦੂਜੀਆਂ ਦੋ ਦੀ ਬਜਾਇ ਪਹਿਲੀ ਭਾਵ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭੇਟ (14: 11-18) ਬਾਰੇ ਬਹੁਤਾ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਆਇਤ 11. ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭੇਟ। ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦੇਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਵਿਚ ਜਾਜਕ ਜਿਸ ਨੇ ਸੁੱਧ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਸਤਾਂ ਭਾਵ ਪਿਛਲੀ ਆਇਤ ਵਿਚ ਦੱਸੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਰਬਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਹਨੂੰ ਡੇਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਿਆਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਕੋਈ ਸੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਰਸਮ ਦੇ ਸਟਾਈਲ ਵਿਚ ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਕ ਅਰਥ ਵਿਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ‘‘ਹੇ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਇਹ ਉਹ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਤੇਰੀ ਮੋਹਰ ਦਾ ਚਾਹਵਾਨ ਹੈ,’’ ਉਹਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਆਇਤਾਂ 12, 13. ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਜਕ ਨੇ ਹਿਲਾਉਣ ਦੀ ਭੇਟ ਕਰਕੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਤੇਲ ਦੇ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾ ਲੇਲਾ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਬਹੁਤੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਯਹੋਵਾਹ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਿਚ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਅਤੇ ਹੋਮ ਦੀ ਭੇਟ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਵਿਚ ਲੇਲੇ ਨੂੰ ਕੱਟਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਇਹ ਡੇਰੇ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਕ ਵਿਆਖਿਆ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਕਰ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਜਾਜਕ ਦੀ ਹੈ ਤਿਹਾ ਹੀ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭੇਟ ਭੀ ਹੈ, ਉਹ ਅੱਤ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ। ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਨਾਉਣ ਲਈ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਯਾਜਕਾਂ ਨੂੰ ਬਲੀ ਦੇ ਮਾਸ ਦਾ ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਮਿਲ ਸਕੇ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਖਾਣ ਜਿੱਥੇ ‘‘ਅੱਤ ਪਵਿੱਤਰ’’ ਮਾਸ ਖਾਧਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਭਾਵ ਡੇਰੇ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਦੇ ਅੰਦਰ।

ਆਇਤ 14. ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਜਕ ਨੇ ਕੁਰਬਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਨਵਰ ਦੇ ਲਹੂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਉਸ ਭੇਟ ਨਾਲ ਸੁੱਧ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸੱਜੇ ਕੰਨ ਦੀ ਪਾਪੜੀ, ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਅਤੇ ਸੱਜੇ ਪੈਰ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਉੱਤੇ ਲਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸਰੀਰ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਅੰਗਾਂ ਉੱਤੇ ਲਹੂ ਲਾਉਣਾ ਪੂਰੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸੁੱਧ ਹੋਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਰਸਮ ਥਾਪੇ ਜਾਣ ਦੇ ਸਮਾਰੋਹ ਵਿਚ ਹਾਰੂਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ ਯਾਜਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਰਗੀ ਹੀ ਹੈ (8: 23, 24)।

ਆਇਤਾਂ 15-18. ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਹੂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਤੇਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉਵੇਂ ਹੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਲਹੂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸੱਤ ਵੇਰੀ ਛਿਣਕਿਆ ਜਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ (14: 15, 16), ਅਤੇ ਫਿਰ ਸੁੱਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸੱਜੇ ਕੰਨ ਦੀ ਪਾਪੜੀ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪੈਰ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਉੱਤੇ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭੇਟ ਦੇ ਲਹੂ ਉੱਤੇ ਉਵੇਂ ਹੀ ਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਲਹੂ। ਤੇਲ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭੇਟ ਦੇ ਲਹੂ ਉੱਤੇ ਲਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ (14: 17)। ਤੇਲ ਦੇ ਲਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਾਕੀ ਦਾ

ਤੇਲ ਸੁੱਧ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਡੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜਾਜਕ ਸੁੱਧ ਹੋਏ ਕੋੜ੍ਹੀ ਲਈ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਕਰਦਾ (14:18)।

ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿਚ ਤੇਲ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਤੇਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਸਹ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਇਕ ਖ਼ਾਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਲਈ ਸੌਂਦਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ (ਨਬੀ, ਯਾਜਕ ਅਤੇ ਰਾਜੇ)। ਇਹ ਮਸਹ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਮਰਥਨ ਹੋਣ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣ ਦਾ ਇਕ ਤਰੀਕਾ ਵੀ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਜ਼ਬੂਰ 23:5)। ਸ਼ਾਇਦ ਤੇਲ ਨਾਲ ਸੁੱਧ ਹੋਏ ਕੋੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਮਸਹ ਕਰਨਾ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਮੋਹਰ ਫੇਰ ਤੋਂ ਉਹਦੇ ਤੇ ਹੈ।

ਆਇਤਾਂ 19, 20. ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ। ਸੁੱਧ ਹੋਏ ਹੋਏ ਕੋੜ੍ਹੀ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਯਾਜਕ ਨੇ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਵਜੋਂ ਲੇਲਾ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਫੇਰ, ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਜਿਹੜਾ ਸੁੱਧ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਹੋਮ ਦੀ ਭੇਟ ਅਤੇ ਮੈਦੇ ਦੀ ਭੇਟ। ਅਖ਼ੀਰ ਵਿਚ ਯਾਜਕ ਨੇ ਮੈਦੇ ਦੀ ਭੇਟ ਨਾਲ ਹੋਮ ਦੀ ਭੇਟ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹੋਰ ਲੇਲਾ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਦੇ ਦੀ ਭੇਟ ਵਿਚ ਮੈਦਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਹੋਮ ਦੀ ਭੇਟ ਦੇ ਨਾਲ ਅੱਗ ਵਿਚ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਤਿੰਨ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਚੰਗਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕੋੜ੍ਹੀ ਲਈ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਲਈ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ (14:18, 19, 20)। ਫਿਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਖ਼ਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਕੋੜ੍ਹ ਸੁੱਧ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਸੁੱਧ ਹੋਣ ਦਾ ਇਹ ਆਖ਼ਰੀ ਐਲਾਨ ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਦੇਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਪੀੜਤ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਅਪਰਾਧ ਬੋਧ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੀ ਬੀਮਾਰੀ ਖ਼ਤਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਬੀਮਾਰੀ ਖ਼ਤਮ ਹੋਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਬਲਕਿ ਇਹ ਵੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਐਨਾ ਸੁੱਧ ਹੋ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਡੇਰੇ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਵਿਚ ਯੋਗਦਾਨ ਲੈ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੋੜ੍ਹ ਦੇ ਉਹਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣ ਤੇ ਉਹ ਸੁੱਧ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਸੁੱਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਨੂੰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਰ ਸੁੱਧ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ; ਪਰ ਹੁਣ ਜਦ ਉਹਨੇ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ ਤਾਂ ਉਹ ਸਚਮੁਚ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿਚ ਸੁੱਧ ਸੀ।

ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਤੇ ਰੂਪਕ ਵਿਚ ਵਾਪਸ ਜਾ ਕੇ ਅਸੀਂ ਕੋੜ੍ਹੀ ਦੇ ਸੁੱਧ ਹੋਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਡ੍ਰਾਈਵਿੰਗ ਲਾਈਸੈਂਸ ਲੈਣ ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਦਮਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਕੋੜ੍ਹ ਦੀ ਅਸਲ ਚੰਗਿਆਈ ਕੁਝ ਕੁਝ ਕਿਸੇ ਦੇ ਲਾਈਸੈਂਸ ਲਈ ਅਪਲਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣੀ ਸਿੱਖਣ ਵਰਗੀ ਹੈ। ਸੁੱਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਨਾਲ ਸਾਬਕਾ ਕੋੜ੍ਹੀ ਦੀ ਸੁੱਧਤਾ ਦਾ ਐਲਾਨ ਉਵੇਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਡ੍ਰਾਈਵਿੰਗ ਟੈਸਟ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਡ੍ਰਾਈਵਿੰਗ ਲਾਈਸੈਂਸ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਦੱਸੀ ਗਈ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇਣਾ ਡ੍ਰਾਈਵਿੰਗ ਲਾਈਸੈਂਸ ਲੈਣ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਫੀਸ ਵਰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। (ਕੁਰਬਾਨੀ ਖ਼ੁਦ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ ਫੇਰ ਤੋਂ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ‘ਫੀਸ’ ਸੀ)। ਸੁੱਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਦਮਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਬਕਾ ਕੋੜ੍ਹੀ ਡੇਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬੰਦਗੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਉਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਵੇਂ ਬਣੇ ਡ੍ਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਸੜਕ ਤੇ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ ਇਹ ਤਿੰਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਕਿਉਂ ਮੰਗੀਆਂ (ਮੈਦੇ ਦੀ ਭੇਟ ਨੂੰ ਮਿਲਾਕੇ, ਚਾਰ)? ਬਾਈਬਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੀ। ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵਚਨ ਤੋਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਭੇਟ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਐਲਾਨ ਇੱਕੋ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ (ਭਾਵ, ‘ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ’), ਸ਼ਾਇਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਕੱਠਿਆਂ ਉਹ ਲੋੜੀਂਦਾ ਮਕਸਦ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ ਸਨ: ਅਸੁੱਧਤਾ ਦੇ ਦਾਗ ਨੂੰ ਹਟਾ ਕੇ ਸੁੱਧ ਹੋਏ ਕੋੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਮੰਡਲੀ ਵਿਚ ਹੋਈ ਸੰਗਤੀ ਲਈ ਬਹਾਲ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇੱਥੇ ‘ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭੇਟ’ ਅਤੇ ‘ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ’ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਰਸਮੀ ‘ਦੋਸ਼’

(ਅਸੁੱਧਤਾ) ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ‘ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ’ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਖਲਾਕੀ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮਾਫ਼ੀ ਦੇ ਬਜਾਇ ‘ਰਸਮੀ ਸੁੱਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣ’ ਲਈ ਹੋਈ ਹੈ।

ਇਕ ਹੋਰ ਸੰਭਵਾਨਵਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭੇਟਾਂ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕੀਸਮਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ‘ਪਾਪ’ ਅਤੇ ‘ਦੋਸ਼’ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ, ਜਿਵੇਂ ਲੇਵੀਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਜੇ ਇਹ ਗੱਲ ਹੈ ਤਾਂ ‘ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭੇਟ’ ਉਸ ਪਾਪ ਲਈ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਹਦੇ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕੋੜ੍ਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦੇ ਸਿਸਟਮ ਵਿਚ ਭਾਗ ਲੈਣ ਵਿਚ ਅਸਮਰਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਉਸ ਦੌਰਾਨ ਜਾਜਕਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੁੰਦਾ, ਲੇਲੇ ਦੀ ਭੇਟ ਨਾਲ ਕੁਝ ਕੁਝ ਉਸ ਕਮੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੈਰਿਸਨ ਨੇ ਇਸ ਭੇਟ ਨੂੰ ‘ਉਨ੍ਹਾਂ ਭੇਟਾਂ ਉੱਤੇ ਬਲੀਦਾਨਾਂ ਦੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਕੰਮ’ ਦੱਸਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਸਲੀ ਤੌਰ ਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਿਆ।¹² ‘ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ’ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਕੋੜ੍ਹੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅੱਡ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ‘ਦੌਰਾਨ’ ਕੀਤੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ‘ਮੈਦੇ ਦੀ ਭੇਟ’ ਦੇ ਨਾਲ ‘ਹੋਮ ਦੀ ਭੇਟ’ ਸੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਮੇਹਰ ਲਈ ਆਮ ਬੇਨਤੀ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਗਰੀਬਾਂ ਲਈ ਇੰਤਜ਼ਾਮ (14: 21-32)

²¹ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਕੰਗਾਲ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਐਡਾ ਲਿਆ ਨਾ ਸੱਕੇ ਤਾਂ ਉਹ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭੇਟ ਕਰਕੇ ਹਿਲਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਕਰਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੇਲਾ ਅਤੇ ਮੈਦੇ ਦਾ ਇੱਕ ਦਸਵੰਧ ਤੇਲ ਨਾਲ ਰਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਮੈਦੇ ਦੀ ਭੇਟ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਾਉ ਤੇਲ ²²ਅਤੇ ਦੋ ਘੁੱਗੀਆਂ ਯਾਂ ਕਬੂਤਰਾਂ ਦੇ ਦੋ ਬੱਚੇ ਜੇਹੇਕੁ ਲੈ ਸੱਕੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਾਂ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਹੋਮ ਦੀ ਭੇਟ ਹੋਵੇ ²³ਅਤੇ ਅਠਵੇਂ ਦਿਨ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਜਕ ਦੇ ਕੋਲ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਡੇਰੇ ਦੇ ਬੂਹੇ ਕੋਲ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਲਿਆਵੇ ²⁴ਅਤੇ ਜਾਜਕ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭੇਟ ਦੇ ਲੇਲੇ ਨੂੰ ਅਤੇ ਪਾਉ ਤੇਲ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣ ਦੀ ਭੇਟ ਕਰਕੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾਵੇ ²⁵ਅਤੇ ਉਹ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭੇਟ ਦੇ ਲੇਲੇ ਨੂੰ ਕੱਟ ਸੁੱਟੇ ਅਤੇ ਜਾਜਕ ਉਸ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭੇਟ ਦੇ ਲਹੂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸੱਜੇ ਕੰਨ ਦੀ ਪਾਪੜੀ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪੈਰ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਉੱਤੇ ਪਾ ਦੇਵੇ ²⁶ਅਤੇ ਜਾਜਕ ਉਸ ਤੇਲ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਦੀ ਤਲੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪਾ ਦੇਵੇ ²⁷ਅਤੇ ਜਾਜਕ ਆਪਣੀ ਸੱਜੀ ਉਂਗਲ ਨਾਲ ਉਸ ਤੇਲ ਤੋਂ ਜੇ ਉਸ ਦੇ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸੱਤ ਵੇਰੀ ਕੁਝ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਛਿਣਕੇ ²⁸ਅਤੇ ਜਾਜਕ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਦੇ ਤੇਲ ਤੋਂ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸੱਜੇ ਕੰਨ ਦੀ ਪਾਪੜੀ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪੈਰ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਉੱਤੇ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭੇਟ ਦੇ ਲਹੂ ਦੀ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦੇਵੇ ²⁹ਅਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਤੇਲ ਨੂੰ ਜੇ ਜਾਜਕ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਕਰਨ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਪਾ ਦੇਵੇ ³⁰ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘੁੱਗੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਯਾ ਕਬੂਤਰਾਂ ਦਿਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਹਾ ਉਸ ਨੂੰ ਲੱਭ ਸੱਕੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾਵੇ ³¹ਹਾਂ, ਜਿਹਾ ਉਸ ਨੂੰ ਹੱਥ ਆਵੇ ਇੱਕ ਤਾਂ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਮੈਦੇ ਦੀ ਭੇਟ ਸਣੇ ਹੋਮ ਦੀ ਭੇਟ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਜਾਜਕ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਜੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਕਰੇ ³²ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿੱਚ ਕੋੜ੍ਹ ਦਾ ਰੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁੱਧਤਾਈ ਦੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਨਹੀਂ ਆ ਸੱਕਦੀਆਂ, ਇਹ ਉਸ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਹੈ।

ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਏ ਕੋੜ੍ਹੀ ਲਈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਬਾਕੀ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਸੰਗਤੀ ਨੂੰ ਬਹਾਲ

ਕਰਨ ਵਿਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਕ ਅਪਵਾਦ ਦੱਸਿਆ। ਉਹਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਹੀ ਨਤੀਜਾ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕੰਗਾਲ ਵਿਅਕਤੀ ਛੋਟੀ ਭੇਟ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਆਇਤਾਂ 21, 22. ਇਹ ਹਵਾਲਾ 10 ਤੋਂ 20 ਆਇਤਾਂ ਦੇ ਲਗਭਗ ਇਕੱਲੇ ਇਕੱਲੇ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਦੁਹਰਾਅ ਹੈ। ਅਖ਼ੀਰ ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਤਿੰਨ ਭੇਟਾਂ ਲਈ ਤਿੰਨ ਲੇਲੇ ਦੇਣ ਦੀ ਥਾਂ ਇਕ ਲੇਲਾ ਅਤੇ ਦੋ ਘੁੱਗੀਆਂ (ਜਾਂ ਕਬੂਤਰਾਂ ਦੇ ਦੋ ਬੱਚੇ) ਦੇਣੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਪੰਛੀ ਲੈਣੇ ਸਸਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਣਗੇ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਕੰਗਾਲ ਲਈ ਅਸਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਸਕੇ।

ਆਇਤਾਂ 23-32. ਪਿਛਲੇ ਹਵਾਲੇ ਵਾਂਗ, ਚੰਗਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕੋੜੀ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭੇਟ ਲਈ ਲੇਲੇ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ (14:23, 24)। ਯਾਜਕ ਨੇ ਲੇਲੇ ਦੇ ਲਹੂ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸੱਜੇ ਕੰਨ ਉੱਤੇ, ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਸੱਜੇ ਪੈਰ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਉੱਤੇ ਲਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ (14:25)। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਯਾਜਕ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਤੇਲ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸੱਤ ਵੇਰੀ ਛਿਣਕੇ (14:26, 27)। ਉਹਨੇ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸੱਜੇ ਕੰਨ ਉੱਤੇ, ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਉੱਤੇ, ਸੱਜੇ ਪੈਰ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਉੱਤੇ ਵੀ ਤੇਲ ਲਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ (14:28)। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹਨੇ ਰਹਿੰਦੇ ਤੇਲ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋੜੀ ਰਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਡੋਲ੍ਹਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ (14:29)। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਯਾਜਕ ਨੇ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਅਤੇ ਹੋਮ ਦੀ ਭੇਟ ਕਰਕੇ ਇਕ ਪੰਛੀ ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਭੇਟਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ (14:30, 31)।

ਇਸ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਆਰਥਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਕਮੀ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ (14:32) ਨੂੰ ਆਤਮਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿਚ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਪਾਪ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਵਾਂਗ ਖੁਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਘੱਟ ਲੈ ਕੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।¹³ ਕੰਗਾਲ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਭਾ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਕੋੜੀ ਵਾਲਾ ਮਕਾਨ (14:33-53)

ਮੁਆਇਨਾ ਅਤੇ ਇਲਾਜ (14:33-42)

³³ਫੇਰ ਯਹੋਵਾਹ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ ਕਿ ³⁴ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਨਾਨ ਦੇਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੱਤੀ ਕਰਕੇ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਆਓ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਪੱਤੀ ਦੇ ਦੇਸਦੇ ਕਿਸੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋੜੇ ਦਾ ਰੋਗ ਮੈਂ ਪਾ ਦੇਵਾਂ ³⁵ਅਤੇ ਘਰ ਵਾਲਾ ਜਾਜਕ ਦੇ ਕੋਲ ਆਵੇ ਅਤੇ ਇਹ ਬੋਲੇ ਭਈ ਮੈਨੂੰ ਐਉਂ ਮਾਲੂਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰੋਗ ਹੈ ³⁶ਜਾਂ ਜਾਜਕ ਉਸ ਘਰ ਨੂੰ ਸੱਖਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਵੇ ਉਸ ਦੇ ਪਹਲੋਂ ਜੋ ਜਾਜਕ ਰੋਗ ਵੇਖਣ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਵਿੱਚ ਵੜੇ ਭਈ ਸਭ ਕੁਝ ਜੋ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਸ਼ੁੱਧ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਪਿੱਛੋਂ ਜਾਜਕ ਘਰ ਵੇਖਣ ਨੂੰ ਵੜੇ ³⁷ਅਤੇ ਉਹ ਰੋਗ ਨੂੰ ਵੇਖੇ ਅਤੇ ਵੇਖੇ, ਜੇ ਉਹ ਰੋਗ ਘਰ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਪੋਲੀਆਂ ਲੀਕਾਂ ਨਾਲ ਕੁਝ ਹਰੀਆਂ ਯਾ ਕੁਝ ਲਾਲ ਜੇਹੀਆਂ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਕੰਧ ਨਾਲੋਂ ਡੂੰਘੀਆਂ ਹੋਣ ³⁸ਤਾਂ ਜਾਜਕ ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ ਘਰ ਦੇ ਬੂਹੇ ਤੋੜੀ ਨਿੱਕਲੇ ਅਤੇ ਘਰ ਨੂੰ ਸੱਤ ਦਿਨ ਤੋੜੀ ਬੰਦ ਕਰ ਛੱਡੇ ³⁹ਅਤੇ ਜਾਜਕ ਫੇਰ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਆਵੇ ਅਤੇ ਵੇਖੇ, ਜੇ ਉਹ ਰੋਗ ਘਰ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਖਿੱਲਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ⁴⁰ਤਾਂ ਜਾਜਕ ਇਹ ਆਗਿਆ ਦੇਵੇ ਜੋ ਓਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਰੋਗ ਹੈ ਲੈ ਜਾਣ ਓਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਸ਼ੁੱਧ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟਣ ⁴¹ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਘਰ ਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਛਿਲਵਾ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਉਸ ਮਿੱਟੀ ਨੂੰ ਜੋ

ਛਿੱਲੀ ਹੈ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਿਸੇ ਅਸੁੱਧ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਣ ⁴² ਅਤੇ ਉਹ ਹੋਰ ਪੱਥਰ ਲੈ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੱਥਰਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੂਨਾ ਲੈ ਕੇ ਘਰ ਨੂੰ ਲਿੰਬੇ।

ਕੋੜ੍ਹ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਨਿਪਟਣ ਸਬੰਧੀ ਆਪਣੀ ਹਦਾਇਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਮਕਾਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੋੜ੍ਹ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਵੱਲ ਗਿਆ।

ਆਇਤ 33. ਇਹ ਹਵਾਲਾ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣ ਵਾਕ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੱਗੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵੱਲੋਂ ਮਿਲਿਆ। ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ ਇਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਇਕੱਲੇ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ (ਵੇਖੋ 13: 1)।

ਆਇਤ 34. ਇਹ ਨਿਯਮ ਅਜੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਾਲਤਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਸੀ। ਕਨਾਨ ਨੂੰ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਇਸਰਾਏਲੀ ਤੰਬੂਆਂ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਉੱਥੇ ਵੱਸ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਕਾਨਾਂ ਵਿਚ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ ਸੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਮਕਾਨ ਉੱਤੇ ਕੋੜ੍ਹ ਸਬੰਧੀ ਨਿਯਮ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਵੜਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਆਇਤ 34 ਮੁੱਖ ਤੌਰ ਤੇ ਅਗਲੀ ਚਰਚਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਦੋ ਅਹਿਮ ਧਰਮਸਾਸਤਰੀ (ਥਿਊਲੋਜੀਕਲ) ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਦੱਸਦੀ ਹੈ। (1) ਅਸਲ ਵਿਚ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੇ ਇਕ ਦਿਨ ਕਨਾਨ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਵੜ ਕੇ ਇਸ ਉੱਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲੈਣਾ ਸੀ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੇ ਉਸ ਵਾਅਦੇ ਨੂੰ ਜਿਹੜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ ਸੀ। (2) ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਵੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਸਰਗਰਮ ਰਹਿਣਾ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਆਖਿਆ, 'ਜੇ ਅਚਾਨਕ ਕਿਸੇ ਘਰ ਉੱਤੇ ਕੋੜ੍ਹ ਦਾ ਅਸਰ ਹੋ ਜਾਵੇ' ਬਲਕਿ ਉਹਨੇ ਆਖਿਆ, ਜਾਂ ... ਕਿਸੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋੜ੍ਹ ਦਾ ਰੋਗ ਮੈਂ ਪਾ ਦੇਵਾਂ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਕਨਾਨ ਵਿਚ ਉਵੇਂ ਹੀ ਹਾਜ਼ਰ ਅਤੇ ਸਰਗਰਮ ਰਹਿਣਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਘਰ ਉੱਤੇ ਕੋੜ੍ਹ ਸਣੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ 'ਭਾਵੇਂ ਚੰਗਾ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਮਾੜਾ' ਉਹ ਓਸੇ ਨੇ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਉਹਨੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹਰ ਗੱਲ ਦੇ ਕਾਰਣ ਅਤੇ ਆਖ਼ਰੀ ਸਾਲਸ ਹੋਣਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ।¹⁴

ਇਹ 'ਕੋੜ੍ਹ' ਕਿਹੜਾ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਣਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ 'ਰੋਗ' ਹੈ? ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਤੇ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਤੇ, ਇਸ ਕਰਕੇ 'ਕੋੜ੍ਹ' (ਹੈਨਸਨ ਰੋਗ) ਵਰਗੀ ਬੀਮਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਚਮੜੀ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਰੋਗ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਵਰਣਨ ਅਧਿਆਇ 13 ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਆਦਮੀ ਅਸੁੱਧ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਇਹ ਜੇ ਵੀ ਸੀ, ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੀਮਾਰੀਆਂ ਵਰਗੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਿਆਮਾਂ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।¹⁵ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੱਪੜੇ ਉੱਤੇ 'ਕੋੜ੍ਹ' ਦੀ ਗੱਲ ਵਾਂਗ ਇਹ ਘਰ ਦੀਆਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਦਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਉੱਲੀ, ਫ਼ਫੁੰਦੀ, ਕਾਈ ਜਾਂ ਸੁੱਕੀ ਪੱਪੜੀ ਹੋਵੇ।

ਆਇਤ 35. ਕਿਸੇ ਘਰ ਵਿਚ ਕੋੜ੍ਹ ਦਾ ਰੋਗ ਮਿਲਣ ਤੇ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਤਰੀਕਾ ਬਿਲਕੁਲ ਉਵੇਂ ਹੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋੜ੍ਹ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੋਵੇ ਕਿ 'ਰੋਗ' ਹੈ ਇਸ ਬਾਰੇ ਜਾਜਕ ਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਸਾਫ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਘਰਾਂ ਵਿਚ 'ਸੁੱਧ ਅਤੇ ਅਸੁੱਧ ਵਿਚਕਾਰ ਫਰਕ' (10: 10) ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਯਾਜਕਾਂ ਦੀ ਸੀ।

ਆਇਤਾਂ 36, 37. ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਜਕ ਲਈ ਉਸ ਘਰ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਉਸ ਪੱਥੇ ਜਾਂ ਪੱਥਿਆਂ ਦਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਹੋਵੇ, ਮੁਆਇਨਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹਨੂੰ ਮੁਆਇਨਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਤੈਅ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਰੋਗ ਸਚਮੁਚ ਵਿਚ ਕੋੜ੍ਹ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ

ਘਰ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰਵਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਦੇ ਕੋੜੀ ਐਲਾਨੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਵਿਚਲੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਅਸੁੱਧ ਹੋ ਜਾਣੀ ਸੀ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਜਕ ਦੇ ਉਸ ਦਾਗ ਜਾਂ ਦਾਗਾਂ ਦੇ ਮੁਆਇਨੇ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਸ਼ੱਕ ਹੁੰਦਾ, ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੜਨਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਤੈਅ ਕਰਨ ਦਾ ਕਿ ਘਰ ਦੀ ਦੀਵਾਰ ਕੋੜ੍ਹ ਨਾਲ ਦੂਸ਼ਿਤ ਹੋ ਜਾਣ ਦਾ ਪੈਮਾਨਾ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਕੋੜ੍ਹ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ। ਯਾਜਕ ਨੇ ਦੋ ਗੱਲਾਂ ਵੇਖਣੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। (1) ਦੂਸ਼ਿਤ ਘਰ ਵਿਚ ਹਰੀਆਂ ਜਾਂ ਕੁਝ ਲਾਲ ਜਿਹੀਆਂ ਬਲੀਕਾਂ ਹਨ? (2) ਭਲਾ ਇਹ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਘਰ ਦੀ ਕੰਧ ਨਾਲੋਂ ਡੂੰਘੀਆਂ ਹਨ? ¹⁶

ਆਇਤ 38. ਜੇ ਯਾਜਕ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੱਛਣਾਂ ਤੋਂ ਜਿਹੜੇ ਕੰਧ ਉੱਤੇ ਹੈ ਸਨ, ਕੋੜ੍ਹ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਸੱਤ ਦਿਨ ਤੋੜੀ ਬੰਦ ਕਰ [sagar, ਸਾਗਰ] ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਆਇਤਾਂ 39-42. ਸੱਤ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਜਕ ਨੇ ਫੇਰ ਤੋਂ ਘਰ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜੇ ਕੋੜ੍ਹ ਦਾ ਰੋਗ ਖਿੱਲਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੁੰਦਾ (14:39), ਤਾਂ ‘ਬੀਮਾਰੀ’ ਦਾ ਇਲਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਇਸ ਵਿਚ ਹਟਾਉਣਾ ਅਤੇ ਲਗਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਚਰਣ ਦੌਰਾਨ ਜਾਜਕ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਕੋੜ੍ਹ ਹੁੰਦਾ, ਕੱਢ ਕੇ ਕਿਸੇ ਅਸੁੱਧ ਥਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟ ਦੇਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ (14:40)। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਹਨੇ ਕਧਾਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਛਿੱਲਵਾ ਕੇ ਉਸ ਮਿੱਟੀ ਨੂੰ ਜੇ ਛਿੱਲੀ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਿਸੇ ਅਸੁੱਧ ਥਾਂ ਵਿਚ ਸੁਟਵਾ ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ (14:41)। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘਰ ਤਬਦੀਲੀ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਦੂਸ਼ਿਤ ਪੱਥਰਾਂ ਅਤੇ ਛਿੱਲੀ ਹੋਈ ਮਿੱਟੀ ਅਤੇ ਹਟਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਨਵੇਂ ਪੱਥਰ ਲਾਉਣੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਘਰ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਤੋਂ ਲਿੰਬਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ (14:42)।

ਅਗਲੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਵਿਚ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਦੋ ਸੰਭਾਵਿਤ ਨਤੀਜੇ ਹਨ। ਘਰ ਸੁੱਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਯੋਗ ਹੋ ਵੀ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਵੀ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੋੜ੍ਹ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਲਾਇਲਾਜ ਮਾਮਲਾ (14:43-47)

⁴³ਅਤੇ ਜੇ ਕਦੀ ਪੱਥਰ ਲੈ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਛਿੱਲਣ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਲਿੰਬਣ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਉਹ ਰੋਗ ਫੇਰ ਆਵੇ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਿੱਕਲੇ ⁴⁴ਤਾਂ ਜਾਜਕ ਆਣ ਕੇ ਵੇਖੇ ਅਤੇ ਵੇਖੇ, ਜੋ ਉਹ ਰੋਗ ਘਰ ਵਿੱਚ ਖਿੱਲਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਧਣ ਵਾਲਾ ਕੋੜ੍ਹ ਹੈ, ਉਹ ਅਸੁੱਧ ਹੈ ⁴⁵ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਘਰ ਨੂੰ ਢਾਹ ਦੇਵੇ ਉਸ ਦੇ ਪੱਥਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਲੱਕੜੀਆਂ ਅਤੇ ਘਰ ਦਾ ਸਾਰਾ ਚੂਨਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕਿਸੇ ਅਸੁੱਧ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਵੇ ⁴⁶ਨਾਲੇ ਉਹ ਜਿਹੜਾ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੜੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਉਹ ਬੰਦ ਸੀ ਸੋ ਸੰਧਿਆ ਤੋੜੀ ਅਸੁੱਧ ਰਹੇ ⁴⁷ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲੰਮਾ ਪਵੇ ਸੋ ਆਪਣੇ ਲੀੜੇ ਧੋ ਸੁੱਟੇ ਅਤੇ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਖਾਵੇ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਲੀੜੇ ਧੋ ਸੁੱਟੇ।

ਪਹਿਲੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਇਹ ਤਰੀਕਾ ਕਾਰਗਰ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ‘ਕੋੜ੍ਹ’ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਆਇਤਾਂ 43, 44. ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਹਟਾ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਥਾਂ ਪੱਥਰ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦੇਣਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਦੇ ਹੱਲ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰੋਗ ਫੇਰ ਆਵੇ, ਜੋ ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਉਸ ਵਿਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਜਾਜਕ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦੂਜੀ ਵਾਰ

ਵੇਖੇ। ਜੇ ਉਹ ਇਹ ਨਿਚੋੜ ਕੱਢਦਾ ਕਿ ਰੋਗ ਖਿੱਲਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹਨੇ ਰੋਗ ਨੂੰ ਵਧਣ ਵਾਲਾ ਦੱਸ ਕੇ ਘਰ ਨੂੰ ਅਸੁੱਧ ਕਰਾਰ ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਆਇਤ 45. ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਉਹ [ਯਾਜਕ, ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ] ਉਸ ਘਰ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਦਾ ਪੂਰਾ ਢਾਹ ਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬਨਾਉਣ ਵਿਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਸ਼ਹਿਰੇ ਬਾਹਰ ਕਿਸੇ ਅਸੁੱਧ ਥਾਂ ਵਿਚ ਸੁੱਟ ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਆਇਤਾਂ 46, 47. ਨਾਲੇ ਘਰ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਇਸ ਵਿਚ ਵੜਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ, ਉਸ ਸਣੇ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਅਸੁੱਧ ਰਹਿਣ ਦੌਰਾਨ ਇਸ ਵਿਚ ਖਾਧਾ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਇਸ ਵਿਚ ਸੁੱਤਾ ਹੋਵੇ, ਅਸੁੱਧ ਐਲਾਨਿਆ ਜਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਸੁੱਧਤਾ ਸੰਧਿਆ ਤੋੜੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਲੀੜੇ ਧੋ ਸੁੱਟਣ ਤਕ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।

ਸੁੱਧ ਹੋਣ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ (14: 48-53)

⁴⁸ਅਤੇ ਜੇ ਜਾਜਕ ਆਣ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖੇ ਅਤੇ ਵੇਖੇ ਉਸ ਘਰ ਦੇ ਲਿੰਬਣ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਉਹ ਰੋਗ ਘਰ ਦੇ ਵਿੱਚ ਨਾ ਖਿੱਲਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜਾਜਕ ਘਰ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਆਖੇ ਕਿਉਂ ਜੋ ਰੋਗ ਚੰਗਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ⁴⁹ਅਤੇ ਉਸ ਘਰ ਦੇ ਸੁੱਧ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹ ਦੇ ਪੰਛੀ ਅਤੇ ਦਿਆਰ ਦੀ ਲੱਕੜ ਅਤੇ ਕਿਰਮ ਅਤੇ ਜੂਫਾ ਲਵੇ ⁵⁰ਅਤੇ ਉਹ ਪੰਛੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕਿਸੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਵਗਦੇ ਪਾਣੀ ਉੱਤੇ ਕੱਟੇ ⁵¹ਅਤੇ ਉਹ ਦਿਆਰ ਦੀ ਲੱਕੜ ਅਤੇ ਜੂਫਾ ਅਤੇ ਕਿਰਮ ਅਤੇ ਜੀਉਂਦੇ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਪੰਛੀ ਦੇ ਲਹੂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਵਗਦੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਡੋਬੇ ਅਤੇ ਘਰ ਨੂੰ ਸੱਤ ਵੇਰੀ ਛਿਣਕੇ ⁵²ਅਤੇ ਉਹ ਪੰਛੀ ਦੇ ਲਹੂ ਨਾਲ ਅਤੇ ਵਗਦੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਜੀਉਂਦੇ ਪੰਛੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਦਿਆਰ ਦੀ ਲੱਕੜ ਨਾਲ ਅਤੇ ਜੂਫੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਕਿਰਮ ਨਾਲ ਉਸ ਘਰ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਕਰੇ ⁵³ਪਰ ਉਸ ਜੀਉਂਦੇ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਪੈਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਡਾ ਦੇਵੇ, ਉਸ ਘਰ ਦੇ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਉਹ ਸੁੱਧ ਹੋਵੇਗਾ।

ਦੂਜੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਦੱਸੇ ਗਏ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਘਰ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਐਲਾਨਿਆ ਜਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਕੀ ਹੋਣਾ ਸੀ? ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿ ਘਰ ਦੇ ਸੁੱਧ ਹੋਣ ਦਾ ਜਸ਼ਨ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਕਿਵੇਂ ਮਨਾਏ।

ਆਇਤ 48. ਅਸੀਂ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਕੋੜ੍ਹ ਦਾ ਰੋਗ ਫੇਰ ਤੋਂ ਨਜ਼ਰ ਆ ਜਾਣ ਅਤੇ ਫੈਲ ਜਾਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਨਾ ਫੈਲੇ। ਘਰ ਦੇ ਲਿੰਬਣ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਜਾਜਕ ਵੇਖੇ ਕਿ ਰੋਗ ਖਿੱਲਰਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਘਰ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਆਖ ਸਕਦਾ ਸੀ।¹⁷ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਤੇ ਉਹਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਆਖਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਆਇਤਾਂ 49-53. ਘਰ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਨੂੰ ਰਸਮੀ ਤੌਰ ਤੇ ਉਵੇਂ ਹੀ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਐਲਾਨੇ ਗਏ ਚੰਗਾ ਹੋਏ ਕੋੜ੍ਹੀ ਦਾ ਰਸਮੀ ਤੌਰ ਤੇ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ। ਆਦਮੀ ਦੇ ਕੋੜ੍ਹ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਹੋਣ ਵਾਂਗ ਘਰ ਨੂੰ ਰਸਮੀ ਤੌਰ ਤੇ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਕਰਦਾ ਸੀ; ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸੁੱਧ ਹੈ।

ਫੇਰ ਸੁੱਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿਚ ਦੋ ਪੰਛੀ, ਦਿਆਰ ਦੀ ਲੱਕੜ ਕਿਰਮ ਅਤੇ ਜੂਫਾ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਸਨ (14: 49)। ਪੰਛੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਵਗਦੇ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਕੱਟਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ (14: 50)। ਫਿਰ ਜੀਉਂਦੇ ਪੰਛੀ, ਲੱਕੜ, ਜੂਫੇ ਅਤੇ ਕਿਰਮ ਨੂੰ ਵਗਦੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਮਰੇ ਪੰਛੀ ਦੇ ਲਹੂ ਵਿਚ ਡੋਬਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਲਹੂ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਹੋਏ ਘਰ ਉੱਤੇ ਸੱਤ ਵੇਰੀ ਛਿੜਕਣਾ

ਹੁੰਦਾ ਸੀ - ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਲੱਕੜ ਜੁਫੇ ਅਤੇ ਕਿਰਮ ਨਾਲ (14:51, 52)। ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਜੀਉਂਦੇ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਪੈਲੀਆਂ ਵਿਚ ਉਤਾ ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ (14:53)।¹⁸

ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਸਮਾਂ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਯਾਜਕ ਉਸ ਘਰ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋ ਜਾਂਦਾ (14:53)। ‘ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ’ ਦਾ ਅਰਥ ਕਿਸੇ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਮਾਫੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਰਸਮੀ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣਾ ਸੀ। (ਮਕਾਨ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਪ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ)। ਘਰ ਨੂੰ ਜਿਸ ਵੀ ਅਰਥ ਵਿਚ ਰੋਗ ਜਾਂ ਉਹ ਅਸੁੱਧ ਹੋਵੇ, ਲਈ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਇਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਫੇਰ ਤੋਂ ਸ਼ੁੱਧ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਦਿਮਾਗ ਲਈ ਸ਼ੁੱਧ ਹੈ।

ਕੋੜ੍ਹ ਵਾਲੇ ਘਰਾਂ (ਮਕਾਨਾਂ) ਬਾਰੇ ਦੋ ਸਵਾਲ/ਦੋ ਸਵਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾ, ਇਹ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਕੋੜ੍ਹ ਕਿਉਂ ਲਾਇਆ, ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੁੱਧ ਕਿਹਾ ਜਾਏ? ਇਸ ਵਿਚ ਰਸਮੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ (ਹੋਰਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਾਂਗ) ਘਰ ਦੀ ਕੰਧ ਤੇ ਉੱਲੀ, ਫਫੂਦੀ, ਕਾਈ ਜਾਂ ਸੁੱਕੀ ਪਪੜੀ ਸਾਫ਼ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੀ ਸੀ; ਇਹ ਗੈਰ ਮਾਮੂਲੀ ਅਤੇ ਗੈਰ ਕੁਦਰਤੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ‘ਅਸੁੱਧ’ ਨਾਮ ਦੇਣ ਦਾ ਇਹ ਕਾਰਣ ਕਾਫੀ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ।¹⁹ ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸਰਾਏਲੀ ਕੌਮ ਦੀ ਸਿਹਤ ਘਰ ਵਿਚ ‘ਕੋੜ੍ਹ’ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਕਾਰਣ ਸੀ। ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਜੇ ਘਰ ਦੀ ਅੰਦਰਲੀ ਕੰਧ ਤੇ ਉੱਲੀ, ਫਫੂਦੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਾਈ ਲੱਗਣ ਲਗਦੀ ਤਾਂ ਉਸ ਅੰਦਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਇਸ ਦਾ ਅਸਰ ਪੈਣਾ ਸੀ। ਘਰ ਨੂੰ ‘ਅਸੁੱਧ’ ਵੇਖ ਕੇ ਅਤੇ ਉਸ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਦਾ ਇਲਾਜ ਇਸਰਾਏਲੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਿਹਤ ਅਤੇ ਭਲਿਆਈ ਲਈ ਚੰਗਾ ਹੋਣਾ ਸੀ।

ਦੂਜਾ ਭਲਾ ਕਿਸੇ ਘਰ ਨੂੰ ਜਿਹੜਾ ‘ਕੋੜ੍ਹ’ ਨਾਲ ਲਾਇਲਾਜ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ, ਲਗਦਾ ਹੋਵੇ, ਢਾਹ ਦੇਣਾ ਤਰਕਸੰਗਤ ਕਾਰਣ ਸੀ? ‘ਕੋੜ੍ਹ ਵਾਲੇ ਘਰ’ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਦਾ ਇਹ ਆਖਰੀ ਹੱਲ ਤਬਾਹਕੁਨ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਦੋ ਮਕਸਦ ਹੱਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। (1) ਇਸ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਰਾਂ ਦੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਉਹ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਰਸਮੀ ਫਿਟਨੈਸ ਉੱਤੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਖੁਦਾ ਦੀ ਅਹਿਮੀਅਤ ਨੂੰ ਤਾਕਤ ਮਿਲਦੀ ਸੀ। ਫਫੂਦੀ ਵਾਲੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਹੋਰ ਲੋਕ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸਰਾਏਲੀ ਮਿਲਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਖੁਦਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਅਜਿਹੇ ਮਕਾਨ ਹੋਣ। (2) ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਅਹਿਮ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਨੂੰ ਢਾਹਣ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਉੱਲੀ ਜਾਂ ਫਫੂਦੀ ਦੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਿਸਮਾਂ ਨੂੰ ਇਫੈਕਸ਼ਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

‘ਕੋੜ੍ਹ’ ਦੇ ਕਾਰਣ ਘਰ ਨੂੰ ਢਾਹੁਣਾ ਜੇ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਉੱਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾਉਣ ਲਈ ਵੱਡਾ ਕਦਮ ਲਗਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅੱਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿਚ ਇਹ ਕਈ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਨਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਖਸਤਾ ਹਾਲਤ ਘਰਾਂ ਦਾ ਗੁਆਂਢ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਅਸਰ ਨਾ ਪਵੇ ਕਈ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਕੋਡ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਘਰਾਂ ਅਤੇ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖਸਤਾ ਹਾਲਤ ਕਰਕੇ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ ਜੇ ਕਿਸੇ ਪੁਰਾਣੀ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਵਰਤਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਐਸਬਸਟ ਸਣੇ ਮਕਾਨ ਨੂੰ ਵੱਡੀ ਕੀਮਤ ਦੇ ਕੇ ਹਟਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆਂ ਦੀ ਇਕ ਮੰਡਲੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਭਵਨ ਵਿੱਚੋਂ (ਜਿਹੜਾ ਸੱਠ ਕੁ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਬਣਿਆ ਸੀ) ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਐਸਬਸਟ (ਖਣਿਜ ਪਦਾਰਥ) ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਖਰਚਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਢਾਂਚੇ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਸਿਰਿਓਂ ਬਨਾਉਣਾ ਕਿਸੇ ਨਵੀਂ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਖਰਚੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਪੁਰਾਣੀ ਬਿਲਡਿੰਗ ਨੂੰ ਢਾਹ ਕੇ (ਜਿਹੜੀ ‘ਕੋੜ੍ਹ’ ਦੀ ਬਜਾਏ ਐਸਬਸਟਸ ਨਾਲ ‘ਦੂਸ਼ਿਤ’ ਹੋਈ ਸੀ) ਇਕ ਨਵੀਂ ਇਮਾਰਤ ਬਨਾਉਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।²⁰ ਅੱਜ ਵੀ ‘ਦੂਸ਼ਿਤ’ ਘਰ ਨੂੰ ਢਾਹੁਣਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸਮੀਖਿਆ: ਕੋੜ੍ਹ ਲਈ ਵਿਵਸਥਾ (14:54-57)

⁵⁴ਇਹ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਕੋੜ੍ਹ ਦੇ ਰੋਗ ਅਤੇ ਸੇਣੂਏ ਦੇ ਲਈ ਬਿਵਸਥਾ ਹੈ ⁵⁵ਅਤੇ ਲੀੜਿਆਂ ਦਾ ਕੋੜ੍ਹ ਅਤੇ ਘਰ ਦਾ ⁵⁶ਅਤੇ ਸੋਜ ਅਤੇ ਪੱਪੜੀ ਦੀ ਅਤੇ ਬੱਗੀ ਥਾਂ ਦੇ ਲਈ ⁵⁷ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਅਸ਼ੁੱਧ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਕੋੜ੍ਹ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਹੈ।

14: 1-53 ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਾਲਾ ਭਾਗ ਇਕ ਸਮੀਖਿਆ ਨਾਲ ਖ਼ਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।²¹

ਆਇਤਾਂ 54-57. ਇਹ ਸਮੀਖਿਆ ਸਿਰਫ਼ ਇਸੇ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਅਧਿਆਇ 13 ਅਤੇ 14 ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਕੋੜ੍ਹ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਨਿਯਮ ਸੇਣੂਏ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਲੀੜਿਆਂ ਦੇ ਕੋੜ੍ਹ ਜਾਂ ਕੋੜ੍ਹੀ ਦੇ ਘਰ ਲਈ ਵੀ ਸਨ (14:54, 55)। ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਰੋਗ ਦੇ ਲੱਛਣ ਵਿਅਕਤੀ, ਕੱਪੜੇ ਜਾਂ ਘਰ ਲਈ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਸਨ। ਅਜਿਹਾ ਰੋਗ ‘ਸੇਣੂਏ’ ਜਿਹੇ ਸੋਜ, ਪੱਪੜੀ ਅਤੇ ਬੱਗੀ ਥਾਂ ਨਾਲ ਦਿਸ ਪੈਂਦੀ ਸੀ (14:56)।

ਅਸ਼ੁੱਧ ਹੋਏ ਜਾਂ ਸ਼ੁੱਧ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ (14:57) ਕਿ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਨਿਯਮ ਦਾ ਮਕਸਦ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਯਾਜਕਾਈ ਦੇ ਸਿੱਖਿਆਦਾਇਕ ਕੰਮ ਦੇ ਮਕਸਦ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣਾ ਸੀ। ਯਾਜਕ ਦੂਸ਼ਣ ਲਈ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕਰਕੇ ‘ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਦੇ ਵਿਚ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਅਤੇ ਅਸ਼ੁੱਧ ਵਿਚ ਭੇਤ’ ਕਰਣੀ ਦੀ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਪੂਰੀ ਕਰਦੇ ਸਨ (10:10)। ਲੇਵੀਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਇਸ ਭਾਗ ਦਾ ਅੰਤ ਇਸ ਵਚਨ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਇਹ ਕੋੜ੍ਹ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ (14:57)।

ਪ੍ਰਸੰਗਿਕਤਾ

ਅੱਜ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ‘ਘਰ’ ਦੂਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਅਧਿਆਇ 14)

ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਸਮਿਆਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਘਰ ਦੂਸ਼ਿਤ ਜਾਂ ਗੰਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿਚ ‘ਕੋੜ੍ਹ’ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸੁੱਕੀ ਪਪੜੀ ਫਫੂਦੀ, ਉੱਲੀ ਜਾਂ ਹੋਰ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਕਾਈ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਕੰਧ ਤੇ ਫੈਲਣ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਇੰਫੈਕਸ਼ਨ (ਮਲੀਨਤਾ) ਮਿਲਣ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਉਸ ਰੋਗ ਨਾਲ ਨਿਪਟਨ ਵਾਸਤੇ ਲੇਵੀਆਂ 14 ਵਿਚ ਦੱਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨੂੰ ਅਪਨਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਨਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਕੰਧਾਂ ਦਾ ਰੰਗ ਉੱਡਣਾ ਸਚਮੁਚ ਕੋੜ੍ਹ ਸੀ, ਘਰ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹਨੂੰ ਸੱਤ ਦਿਨਾਂ ਤਕ ਬੰਦ ਰੱਖਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜੇ ਇਹ ਘਾਤਕ ਕੋੜ੍ਹ ਦੀ ਹਾਲਤ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਦੂਸ਼ਿਤ ਪੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਨਵੇਂ ਲਾਉਣੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕੰਧਾਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਤੋਂ ਲਿੰਬਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਜੇ ਰੋਗ ਮੁੜ ਆਇਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਇਲਾਜ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਪੂਰੇ ਘਰ ਨੂੰ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਜੋ ਕਿ ਇਕ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੱਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਦੂਸ਼ਣ ਨੂੰ ਫੈਲਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਵਿਚ ਅਸਰਦਾਇਕ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਲਾਗੂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਤਿੰਨ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

1. ਅੱਜ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸ ‘ਘਰ’ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ? ਸਾਨੂੰ ਸੁਭਾਵਕ ਤੌਰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਰਾਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖ਼ਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਆਤਮਿਕ ਘਰ ਦੀ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਹੈ।

1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3: 15 ਵਿਚ ਜਿੱਥੇ ‘ਘਰ’ (KJV) ਦਾ ਅਰਥ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ‘ਘਰਾਣਾ’ (NASB) ਜਾਂ ‘ਪਰਿਵਾਰ’ (CEV) ਹੈ, ਪਰ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਹੋਰ ਹਵਾਲੇ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ, ਅਰਥਾਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ‘ਘਰ’ ਦੇ ਵਾਂਗ ਦੱਸਦੇ ਹਨ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ‘ਸਿਆਣਾ ਰਾਜ ਮਿਸਤਰੀ’ ਆਖਿਆ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 3: 10), ਤਾਂ ਉਹ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬਨਾਉਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਰਾਜ ਮਿਸਤਰੀ ਦੇ ਕੰਮ ਨਾਲ ਰਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅੱਗੇ ਉਹਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ‘ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਹੈਕਲ’ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 3: 16) ਆਖਿਆ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਇਕ ਆਤਮਿਕ ਇਮਾਰਤ ਹੈ। ਅਫ਼ਸੀਆਂ ਵਿਚ ਉਹਨੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਿਆਂ ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਇਕ ਤੁਲਨਾ ਕੀਤੀ:

ਸੋ ਹੁਣ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਓਪਰੇ ਅਤੇ ਪਰਦੇਸੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਵਤਨੀ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਦੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਰਸੂਲਾਂ ਅਤੇ ਨਬੀਆਂ ਦੀ ਨੀਂਹ ਉੱਤੇ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹੋ ਜਿਹ ਦੇ ਖੂੰਜੇ ਦਾ ਪੱਥਰ ਆਪ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਹੈ। ਜਿਹ ਦੇ ਵਿਚ ਸਾਰੀ ਇਮਾਰਤ ਇਕ ਸੰਗ ਜੁੜ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈਕਲ ਬਣਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਿਚ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਆਤਮਾ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਭਵਨ ਹੋਣ ਲਈ ਇਕ ਸੰਗ ਬਣਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹੋ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 2: 19-22)।

ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਸੇ ਰੂਪਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ‘ਜੀਉਂਦੇ ਪੱਥਰਾਂ ਦੀ ਨਿਆਂਈ ਆਤਮਿਕ ਘਰ ਉਸੱਰਦੇ’ ਜਾਂਦੇ ਹਨ (1 ਪਤਰਸ 2: 5)।

2. *ਭਲਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ‘ਘਰ’ ਜੋ ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਹੈ, ਅੱਜ ਕੌੜ੍ਹ ਵਰਗੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਦੂਸ਼ਿਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਜੇ ਕਲੀਸੀਆ ਇਕ ਅਰਥ ਵਿਚ ਘਰ ਹੈ ਤਾਂ ਭਲਾ ਇਹ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚਲੇ ਘਰਾਂ ਵਾਂਗ ‘ਕੋੜ੍ਹ’ ਨਾਲ ਦੂਸ਼ਿਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ (ਚਰਚ) ਅਸਲ ਵਿਚ ਇਮਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਉੱਲੀ ਜਾਂ ਫਫੂਦੀ ਵਰਗੀਆਂ ਹਾਲਤਾਂ ਅਸਲ ਵਿਚ ਇਸ ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਉੱਤੇ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੀਆਂ; ਪਰ ਲੇਵੀਆਂ 14 ਵਿਚਲੇ ‘ਕੋੜ੍ਹ ਦੇ ਰੋਗ’ ਵਾਂਗ ਜਿਹੜਾ ਕਨਾਨ ਵਿਚ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਉੱਤੇ ਅਸਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਲਈ ਓਨੀਆਂ ਹੀ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।*

ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚਲੇ ‘ਕੋੜ੍ਹ ਦੇ ਰੋਗ’ ਵਰਗੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਖ਼ਤਰਾ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੜੀ ਯਹੂਦਾ ਨੇ ਝੂਠੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕਹੀ: ‘ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭੋਜਨਾਂ ਵਿਚ ਦਾਗ’ ਹਨ (ਯਹੂਦਾਹ 12; NRSV)। ਅਜਿਹੇ ‘ਦਾਗ’ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰੋਗਾਂ ਵਰਗੇ ਲਗਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਯੁੱਗ ਵਿਚ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਦੂਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਸਾਡੇ ਆਤਮਿਕ ਘਰ ਵਿਚ ‘ਦਾਗ’ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਯਹੂਦਾ ਵਿਚ ਇਹ ਦਾਗ ਝੂਠੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ‘ਚੋਰੀ ਆ ਵੜੇ’ ਸਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ (ਯਹੂਦਾਹ 4)। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਹੋਰ ਹਵਾਲੇ ਵੀ ਝੂਠੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਚੌਕਸ ਕਰਦੇ ਹਨ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 7: 15-20; 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 4: 1, 2; 2 ਪਤਰਸ 2: 1; 1 ਯੂਹੰਨਾ 4: 1)। ਇਕ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ‘ਦਾਗ’ ਜਿਹੜਾ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਦਾਗ ਲਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਉਹ ਪਾਪ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਲੋਕ ਖੁੱਲ੍ਹੇਆਮ ਬਲਕਿ ਬੜੇ ਫ਼ਖ਼ਰ ਨਾਲ ਲੱਗੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੀ ਹਾਲਤ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਕਈ ਮੈਂਬਰ ਖੁੱਲ੍ਹੇਆਮ ਸਰੀਰਕ ਅਨੈਤਿਕਤਾ ਵਿਚ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਸਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਬਾਕੀ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਣ ਜਾਂ ਉਸ ਮਸਲੇ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਸ਼ਨ ਲੈਣ ਦੀ ਥਾਂ ਇਸ ਮੈਂਬਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਉਦਾਰ

ਸੋਚ ਤੇ ਮਾਣ ਕਰਦੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾਸ਼ਤ ਕਰਦੀ ਹੋਈ ਲਗਦੀ ਸੀ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5)। ਇਖਲਾਕੀ ਤੌਰ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸਤ ਹੋਇਆ ਆਦਮੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਘਰ ਤੇ ਇਕ ਧੱਬਾ ਸੀ।

3. ਜਦੋਂ ਕਲੀਸੀਆ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ‘‘ਘਰ’’ ਕੋੜ੍ਹ ਵਰਗੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਦੂਸ਼ਿਤ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਬੁਠੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਟੀਚਰ ਹੋਣ ਜਾਂ ਇਖਲਾਕੀ ਤੌਰ ਤੇ ਬੜੀ ਸ਼ੇਖੀ ਨਾਲ ਗੈਰ-ਇਖਲਾਕੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਰਹੇ ਮੈਂਬਰ, ਕਲੀਸੀਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਧੱਬਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਿਟਾ ਸਕਦੀ ਹੈ?

ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਧੱਬਿਆਂ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤਕ ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਨਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ‘‘ਕੋੜ੍ਹ ਦਾ ਰੋਗ’’ ਨਾ ਲੱਗੇ ਇਸਰਾਏਲੀ ਲੋਕ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਮਸੀਹ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਖੂਬਸੂਰਤੀ ਨੂੰ ਵਿਗੜਨ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾਗਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਕਦਮ ਚੁੱਕ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਬੁਠੀ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਇਖਲਾਕੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਪਹਿਰਾ ਖਰੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ ਹੈ! ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂਬਰ ‘‘ਸਚਿਆਈ ਨੂੰ ਜਾਣ’’ ਲੈਣ (ਯੂਹੰਨਾ 8:32) ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਬੁਠ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਹੋਵੇ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਸਿਖਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਵਚਨ ਸਾਡੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲਗ ਸਕੇ ਕਿ ਧਰਮੀ ਜੀਉਣ ਲਈ ਕੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮਸੀਹੀ ਕਦਰਾਂ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਵੀ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਹੈ (ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਰਮੀ ਬਣਨ ਦੇ ਕਾਰਣ ਸਮਝਣ ਵਿਚ ਮਦਦ ਕਰਦੀ ਹੈ) ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਅਨੈਤਿਕਤਾ ਦੀ ਪਰੀਖਿਆ ਵਿਚ ਖਲੋ ਸਕਣ।

ਦੂਸਰਾ, ਦਾਗ ਨਿੱਕਲ ਆਉਣ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਹੋਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕੰਧ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਵੱਖਰੀ ਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣ ਤੇ ਯਾਜਕ ਨੂੰ ਮੁਆਇਨੇ ਲਈ ਸੌਂਦਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਉਵੇਂ ਹੀ ਬਾਹਰੀ ਸਿੱਖਿਆ ਜਾਂ ਬੇਮੁਹਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਰਹਿਬਰਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਜਾਂਦਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਗਲਤ ਸਿੱਖਿਆ ਜਾਂ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਫ਼ਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਦਵੇਗਾ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਾਖੰਡ ਜਾਂ ਅਨੈਤਿਕਤਾ ਲਗਦੀ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਉਵੇਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਕਰਕੇ, ਫ਼ੈਸਲਾ ਸੁਨਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਮੁਆਇਨਾ ਕਰ ਲੈਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਤੀਸਰਾ, ਸਾਨੂੰ ਮਰਜ਼ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ ‘‘ਕੋੜ੍ਹ ਦੇ ਰੋਗ’’ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਰਵਾਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਕੋਈ ਰੋਗ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਦਾ ਹੱਲ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨੈਤਿਕ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਜਿਸ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ, ਜਾ ਕੇ ਉਹਨੂੰ ਤੋਬਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ (ਮੱਤੀ 18:15-17; ਗਲਾਤੀਆਂ 6:1)। ਅਸਲ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਉਹਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਬਦਲਣ ਵਾਸਤੇ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਉਸ ਕੋਲ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੀ ਉਮੀਦ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਰਵੱਈਆ ਤਿਆਗ ਦਵੇਗਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਘਰ ਉੱਤੇ ਦਾਗ (ਜਾਂ ਰੋਗ) ਬਣ ਗਿਆ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਕਲੀਸੀਆ ਘਰ ਪਰਤ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਉਜਾੜੂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਨੰਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ!

ਚੌਥਾ, ਜੇ ਕੋਈ ਇਲਾਜ ਸੰਭਵ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇਕ ਬਦਲ ਪਾਪ ਵਿਚ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਜ਼ਿਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਸੀਹੀ ਨੂੰ ਅੱਡ ਕਰ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਸੰਗਤੀ ਛੱਡ ਦੇਣੀ ਪਵੇਗੀ (ਮੱਤੀ 18:17; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5:9-13; 2 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 3:14,

15)। ਝੂਠੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਇਹ ਆਖਰੀ ਜਗ੍ਹਾ ਉਹਨੂੰ ਪਲੈਟਫੌਰਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਝੂਠੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਇਹ ਆਖਰੀ ਕਦਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੁਝ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਂਅ ਲੈਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਮਸੀਹੀ ਅਖਵਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਹੋਣ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੋਣ, ਜਿਵੇਂ ਰਸੂਲ ਕਈ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਖ਼ਤਾਂ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਵੈਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂਅ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਸਨ (ਵੇਖੋ 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 1:20; 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 1:15; 2:17, 18; ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 2:6)।

ਇਹ ਕਾਰਵਾਹੀਆਂ ਦੋ ਕਾਰਣਾਂ ਕਰਕੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ। ਇਹ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਰਖਵਾਲੀ ਲਈ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਡੇ ‘‘ਪ੍ਰੇਮ ਭੋਜਨਾਂ’’ ਉੱਤੇ ‘‘ਧੱਬੇ’’ (ਯਹੂਦਾਹ 12; NRSV) ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਲਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਇਹ ਇੰਫੈਕਸ਼ਨ ਵਧਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਹੰਕਾਰੀ ਪਾਪੀ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਪ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨਗੇ ਜੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਵੱਈਆ ਗ਼ਲਤ ਹੈ। ਪਾਪੀਆਂ ਦੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਇਹ ਤਰੀਕੇ ਅਪਨਾਉਣੇ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5:5; 2 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 3:14, 15)। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸੰਗਤੀ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅੱਡ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਮੀਦ ਇਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨੂੰ ਸਾਡੀ ਸੰਗਤੀ ਦੀ ਕਮੀ ਲੱਗੇਗੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹਦਾ ਮਨ ਤੋਬਾ ਕਰਕੇ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਣ ਲਈ ਕਰੇ। ਸਾਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਹੀ ਦੁਰਭਾਵਨਾ ਜਾਂ ਲਾਗਤਬਾਜ਼ੀ ਜਾਂ ਨਫ਼ਰਤ ਵਾਲੀ ਸੋਚ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਪਿਆਰ ਵਾਲੀ ਸੋਚ ਨਾਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਸਾਰ। ‘‘ਕੋੜ੍ਹ’’ (ਉੱਲੀ ਜਾਂ ਫਫੂਦੀ ਦੇ ਧੱਬੇ) ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਕਨਾਨ ਵਿਚ ਦਾਖ਼ਲ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਮਿਲਣੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ‘‘ਘਰ’’ ਵਿਚ ਧੱਬੇ ਨਿੱਕਲ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਮੁਤਾਬਿਕ ਨਜਿੱਠਣਾ ਵੀ ਸੀ, ਉਵੇਂ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪਾਖੰਡ, ਹੰਕਾਰ ਅਤੇ ਅਨੈਤਿਕਤਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਨਾਲ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਅੱਜ ਸਾਨੂੰ ਝੂਠੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਜਾਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਸਰੀਰਕ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਜਿਸ ਗੱਲ ਦਾ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਘਰ ਉੱਤੇ ਕੋੜ੍ਹ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਲਈ ਗੰਭੀਰ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸੀ, ਉਵੇਂ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਉੱਤੇ ਦਾਗ ਗੰਭੀਰ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ ‘‘ਕੋੜ੍ਹ’’ ਦੇ ਅਰਥ ਦੀ ਚਰਚਾ ਲਈ ਅਧਿਆਇ 13 ਦੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ। ² ਦ ਬ੍ਰੈਡਮੈਨ ਬਾਈਬਲ ਕਮੈਂਟਰੀ, ਜਿਲਦ 2, ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ-ਰੂਥ, ਸੰਪਾ. ਕਲਿਫ਼ਟਨ ਜੇ. ਐਲਨ (ਨੈਸਵਿਲ: ਬ੍ਰੈਡਮੈਨ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1970), 40 ਵਿਚ ਰੋਨਲਡ ਈ. ਕਲੇਮੈਂਟਸ, ‘‘ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ।’’ ³ ਇਹ ਰਸਮਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੂਸਰੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਨਾਲ ਆਪੋ ਵਿਚ ਕਈ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਹੜੀਆਂ ਪਾਪ ਜਾਂ ਅਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣ ਲਈ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ ਦੋ ਪੰਛੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਬੱਕਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਦਾ ਚੇਤਾ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੈ, ਜਿਹੜੇ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸਨ (ਲੇਵੀਆਂ 16)। ⁴ ‘‘ਕਿਰਮਚੀ ਕੱਪੜਾ’’ ਇਬਰਾਨੀ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ‘‘ਕਿਰਮਚੀ’’ ਹੈ। KJV ਵਿਚ ਇਸਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ‘‘ਕਿਰਮਚੀ’’ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਹੋਰਨਾਂ ਸੰਸਕਰਣਾਂ ਵਿਚ ‘‘ਕਿਰਮਚੀ’’ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਹੋਰ ਜੋੜ ਕੇ ਉਹਨੂੰ ਸਮਝਣ ਯੋਗ ਬਨਾਉਣ

ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।⁵ ‘ਵਗਦੇ ਪਾਣੀ’ ਮੂਲ ਵਿਚ ‘ਚਲਦਾ ਪਾਣੀ’ ਹੈ। ‘ਵਗਦਾ ਪਾਣੀ’ ਕਿਸੇ ਚਸਮੇ ਜਾਂ ਫੁਹਾਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿੱਕਲਦਾ ਹੋਵੇਗਾ।⁶ ਹੋਰ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਸੰਭਵ ਹਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ, ਸੀ. ਐੱਫ. ਕੇਲ ਅਤੇ ਐੱਫ. ਡੇਲਿਸ ਨੇ ਮੁਰਦਾ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਮੌਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੇਖਿਆ ਜਿਸ ਤੋਂ ਚੰਗਿਆਈ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕੋੜੀ ਦਾ ਬਚਾਅ ਹੋਇਆ (ਜਾਂ ਮੁਰਦਾ ਵਰਗੀ ਹਾਲਤ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਕੋੜੀ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਬਚਿਆ ਸੀ)। ਦੂਜੇ ਪੰਛੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, ‘ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਅਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ ਪੰਛੀ ਸਭ ਟੀਕਾਕਾਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਬਕਾ ਕੋੜੀ ਹੁਣ ਨਵੀਂ ਉਰਜਾ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਰੋਗ ਦੀਆਂ ਬੰਦਿਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿੱਕਲ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਫੇਰ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਹਮਵਤਨਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤੀ ਵਿਚ ਅਜ਼ਾਦੀ ਵਿਚ ਆਪਸ ਆ ਗਿਆ ਸੀ’ (ਸੀ. ਐੱਫ. ਕੇਲ ਐਂਡ ਐੱਫ. ਡੇਲਿਸ, *ਦ ਪੈਂਟਾਟਿਊਕ*, ਜਿਲਦ 2, ਅਨੁ. ਜੇਮਸ ਮਾਰਟਿਨ, ਬਿਬਲੀਕਲ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਦ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ [ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸਿਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਜ਼ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰ., 1959], 385)।⁷ ਰੋਏ ਗੇਨ, *ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ, ਗਿਣਤੀ*, ਦ NIV ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸਿਗਨ: ਜ਼ੌਡਰਵਨ, 2004), 247. ⁸ਅਧਿਆਇ 13 ਵਾਂਗ ‘ਸਰੀਰ’ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ (*bašar*, *ਬਾਸਾਰ*) ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਮੂਲ ਅਰਥ ‘ਮਾਸ’ ਹੈ।⁹ਆਰ. ਕੇ. ਹੈਰਿਸਨ, *ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ*, ਦ ਟਿੰਡੇਲ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟਰੀਜ਼ (ਡਾਉਨਹੋਮ ਗ੍ਰੇਵ, ਇਲਿਨੋਇ: ਇੰਟਰ-ਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1980), 149. ¹⁰*ਹਾਰਪਰ’ਜ਼ ਬਾਈਬਲ ਕਮੈਂਟਰੀ*, ਸੰਪਾ. ਜੇਮਸ ਐੱਲ. ਮੇਅਸ (ਸੈਨ ਫ੍ਰਾਂਸਿਸਕੋ: ਹਾਰਪਰ ਐਂਡ ਰੋਅ, 1988), 170 ਵਿਚ ਜੌਨ ਐੱਚ. ਹੇਅਸ, ‘ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ।’

¹¹*ਹਾਰਪਰ’ਜ਼ ਬਾਈਬਲ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ*, ਸੰਪਾ. ਪੌਲ ਜੇ. ਅਚਟਮੇਰ (ਸੈਨ ਫ੍ਰਾਂਸਿਸਕੋ: ਹਾਰਪਰ ਐਂਡ ਰੋ, 1985), 268, 572 ਵਿਚ ‘ਦੇਫਾਹ’ ਅਤੇ ‘ਲੋਗ।’¹²ਹੈਰਿਸਨ, 151. ਗੋਰਡਨ ਜੇ. ਵੈਨਹਮ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਈਆਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭੇਟ (ਜਾਂ ‘ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਭੇਟ’) ਇਸ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋੜੀ ਨੂੰ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਣ ਉਹ ਕੋੜੀ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ, ਉਹਨੂੰ ਇਹ ਪੱਕਾ ਪਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹ ਪਾਪ ਕੀ ਸੀ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਖੁਦਾ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਰੋਗ ਲਾਇਆ (ਵੇਖੋ 5: 14–6: 7)। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਆਖਿਆ, ‘ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਭੇਟ, ਜਿਸ ਦਾ ਬੁਨਿਆਦੀ ਕੰਮ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਸਾਰੀਆਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ, ਦਸਵੰਧ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਫਲਾਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਤੋਂ ਦੇਣ ਲਈ ਹੋਵੇ ਜਿਹੜੀਆਂ ਆਪਣੀ ਅਸੁੱਧਤਾ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਪੀੜਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਿਆ’ (ਗੋਰਡਨ ਜੇ. ਵੈਨਹਮ, *ਦ ਬੁਕ ਆਫ ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ*, ਦ ਨਿਊ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਦ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ [ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸਿਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਜ਼ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰ., 1979], 210)।¹³ਪਰ ਇਹ ਗੱਲ ਅਹਿਮ ਹੈ ਕਿ ਕੰਗਾਲ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭੇਟ ਵਜੋਂ ਲੇਲਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ (14: 21)। ਸ਼ਾਇਦ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭੇਟ ਲਈ ਸਸਤੇ ਬਦਲ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਾ ਨਾ ਹੋਣਾ ਭੇਟ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਗ਼ਲਤੀ ਦੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਲਈ ਸੀ। ਡੇਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢੇ ਜਾਣ ਦੌਰਾਨ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਲਿਆਉਣ ਵਿਚ ਕੋੜੀ ਦੀ ਨਾਕਾਮੀ ਪੰਛੀ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਸੀ।¹⁴ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਅਤੇ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਉਹਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਮਾੜਾ, ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਉਹਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਣ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਬਗ਼ੈਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੱਥ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਨੈਤਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਅਜ਼ਾਦ ਹੋਣਾ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਰਚਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਜ਼ਾਦੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।¹⁵ਕਲਾਈਡ ਐੱਮ. ਵੂਡਸ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ‘ਕੋੜ੍ਹ’ ਜਿਸ ਨਾਲ ਘਰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ‘ਚਮੜੀ ਦੇ ਛੂਤ ਦੇ ਰੋਗਾਂ ਨਾਲ ਕੋੜ੍ਹ ਦਾ ਦੂਸ਼ਿਤ ਹੋਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ’

ਬਲਕਿ ਉਹਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ 'ਇੱਥੇ ਜਿਸ ਮਸਲੇ ਦਾ ਨਿਯਮ' ਸੀ ਉਹ 'ਕਿਸੇ ਘਰ ਦੀ ਹਾਲਤ ਸੀ ਜਿਹੜੀ ਵੇਖਣ ਵਿਚ ਕੋੜ੍ਹ ਵਰਗੀ ਲਗਦੀ ਹੈ।' ਉਹਨੇ ਅੱਗੇ ਆਖਿਆ, 'ਅਜਿਹੀ ਹਾਲਤ, ਫਫੂਦੀ, ਕਾਈ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵਰਗੀ ਲਗਦੀ ਹੈ' (ਕਲਾਈਡ ਐੱਮ. ਵੂਡਸ, *ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ-ਗਿਣਤੀ-ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ*, ਦ ਲਿਵਿੰਗ ਵੇ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਦ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ, ਜਿਲਦ 2 [ਸ਼ਰੇਵੇਪੋਰਟ, ਲੁਇਸਿਆਨਾ: ਲੈਂਬਰਟ ਬੁਕ ਹਾਊਸ, 1974], 35)।¹⁶ਆਇਤ 37 ਵਿਚ 'ਕੰਧ' ਲਈ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ (*qir*, *ਕਿਰ*) ਦਾ ਹੈ।¹⁷'ਨਾ ਖਿੱਲਰਿਆ ਹੋਇਆ' ਮੂਲ ਵਿਚ 'ਚੰਗਾ ਹੋਇਆ' (*rapa*, *ਰਾਪਾ*) ਹੈ। NRSV ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਹੈ, 'ਜੇ ਯਾਜਕ ਆਣ ਕੇ ਉਸ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਵੇਖੇ ਕਿ ਉਸ ਘਰ ਦੇ ਲਿੰਬਣ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਉਹ ਰੋਗ ਘਰ ਦੇ ਵਿੱਚ ਨਾ ਖਿੱਲਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਯਾਜਕ ਘਰ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਆਖੇ ਕਿਉਂ ਜੋ ਰੋਗ ਚੰਗਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।'।¹⁸ਕੋੜ੍ਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਦੇ ਸੁੱਧ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕੋੜ੍ਹ ਤੋਂ ਸੁੱਧ ਹੋਣ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣ ਵਰਗੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਸ਼ਾਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿਉਂ? ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਸੁੱਧ ਹੋਏ ਕੋੜ੍ਹੀ ਲਈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਮੰਗਣ ਲਈ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਘਰ ਦੇ ਪਾਪ ਕਰਨ ਜਾਂ ਧਰਮੀ ਹੋਣ ਦੇ ਅਯੋਗ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਚਾਹੁਣ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨੀ (ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਵੱਲੋਂ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ) ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਬਜਾਇ ਵਸਤੂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿਚ ਇਹ ਕਿਸੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਖਲੋਣਾ ਸੀ।¹⁹ਇਕ ਹੋਰ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇ 'ਘਰ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਵਿਚ ਖਰਾਬੀ ਅਤੇ ਘਿਰਣਾਜਨਕ ਗੱਲ ਨਜ਼ਰ ਆਏ' ਤਾਂ ਇਹ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣਾ 'ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਅਸੁੱਧ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਖਰਾਬ ਅਤੇ ਘਿਣਾਉਣਾ ਹੈ, ਉਹ ਅਨੈਤਿਕ ਹੈ ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਅਸੁੱਧਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਸੁੱਧ ਕਰਨਾ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੁੱਧ ਹੈ।' (ਦ ਪੁਲਪਿਟ ਕਮੈਂਟਰੀ, ਜਿਲਦ 2, *ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ, ਗਿਣਤੀ*, ਸੰਪਾ. ਐੱਚ. ਡੀ. ਐੱਮ. ਸਪੈਨਸ ਐਂਡ ਜੋਜ਼ਫ ਐੱਸ. ਐਕਸਲ [ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ਿਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਜ ਪਬਲੀਸ਼ਿੰਗ ਕੰ., 1950], 227 ਵਿਚ ਐੱਫ. ਮੇਅਰਿਕ, 'ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ')।²⁰ਪੁਰਾਣੀ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਕ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਜਿਹੜੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚੋਂ ਹਟਾਈ ਜਾਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਉਹ ਪੇਂਟ ਹੈ। ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚੋਂ ਪੇਂਟ ਦੀ ਪਰਤ ਨੂੰ ਲਾਹੁਣਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਖਰਚੀਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

²¹ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ-ਜੁਲਦੇ ਕੁਝ ਸੰਖੇਪ ਕਥਨਾਂ ਲਈ, ਵੇਖੋ 11:46, 47; 12:7; 14:32; 15:32, 33.